

[Arbejdsministeren]

Derfor er det, der ligger i mit tilsagn til hr. Jørgen Estrup, at vi står ved, at der skal gøres en forstærket indsats. Så må vi tæt på den 16.-17. december 1987 diskutere, om vi er enige om, at vi med de bevillinger, der gives af amter og kommuner og fra Folketingets side, også når frem til en forstærket indsats. Det er hensigten.

Så spurgte hr. Jørgen Estrup: Har vi snakket med parterne? Det er rigtigt, at vi har snakket med parterne, men hvad kom der ud af det? Det var faktisk spændende. Det ligger sådan, at der i foråret var en meget kraftig dialog mellem DA og LO på den ene side – de gik meget stærkt ind for, at det var arbejdsmarkedsnævnene, der skulle styrkes – og kommuner og amter på den anden side, som ønskede, at de skulle overtage ansvaret for de opgaver, vi her beskæftiger os med, helt eller delvis.

Den dialog er foregået mellem parterne indbyrdes og mellem parterne og mig bl.a. Vi havde et tidligere udkast til lovforslag, som vi sendte ud til høring i begyndelsen af oktober, og jeg må indrømme, at det lød næsten, som om fru Lone Møllers bemærkninger var baseret på det lovudkast i stedet for på det, der er blevet fremsat.

Efter at dette lovudkast var udsendt til høring, havde vi en drøftelse med Kommunernes Landsforening, Amtsrådsforeningen, Frederiksberg og Københavns kommuner og DA og LO i ministeriet, hvor der blev opnået forståelse om, at i forbindelse med den decentralisering, der skal gennemføres, måtte den instans, man skulle decentralisere til, være arbejdsmarkedsnævnene. Vi blev enige om, at jeg skulle forsøge at udmønte ånden i den forståelse, som blev opnået på det møde, i et lovforslag, som vi af praktiske grunde ikke kunne nå at sende til høring igen, fordi vi jo skal have det her vedtaget, da det skal træde i kraft 1. januar 1988.

Men samtidig med, at det blev fremsendt til Folketinget, blev det selvfølgelig fremsendt til parterne én gang til med henblik på at indhente deres vurdering af, om jeg nu også havde fået udmøntet den forståelse, som lå i mødet, på den rigtige måde. Vi har endnu ikke fået tilbagemeldinger fra organisationerne om, hvorvidt det er tilfældet. Jeg tillader mig at fortolke de manglende tilbagemeldinger på den måde, at organisationerne i hvert fald ikke er blevet slemt overrasket, for så skulle de nok have meldt sig.

Men jeg forudsætter selvfølgelig, at organisationerne på et tidspunkt kommer med tilbagemeldinger, og det kan være, at der er detaljer, hvor organisationerne siger: Det her kunne vi godt tænke os at rette. Det kunne da også være, at der, når vi nu skal arbejde med det i praksis og med spørgsmål og svar i udvalget, er detaljer, som Det Radikale Venstre, SF og regeringspartierne kunne have lyst til at få rettet til, og så ser vi åbent og fordomsfrit på det.

Men jeg forventer altså, at vi har en opbakning, som betyder, at DA og LO og KL og Amtsrådsforeningen støtter principperne i dette forslag. Det betragter jeg som væsentligt, for det er jo dem, der ude i nævnene skal sidde og lave arbejdet, og det er vigtigt, at de, der skal sidde og lave arbejdet ude i nævnene, også er med på, at dette er den rigtige model, at det er den rigtige konstruktion.

Jeg er altså fortrøstningsfuld for så vidt angår den organisationsmæssige opbakning bag forslaget, og hvis der skulle være detaljer, der skal rettes, kan vi selvsagt se på det.

Og så må jeg vende mig til fru Lone Møllers noget overraskende indlæg. Jeg vil godt høre konkret: Hvor er det, dette forslag er centralistisk sammenlignet med de eksisterende regler?

Det ligger sådan, at hvor det tidligere var arbejdsministeren, der skulle fordele inden for rammerne af hver enkelt bevilling, så er det nu nævnene, der skal fordele, baseret på et totalt bloktilskud. Hvor det tidligere var sådan, at hvis man ikke lokalt kunne bruge den ene bevilling, men havde brug for flere penge på den anden bevilling, skulle man over arbejdsmarkedsnævnet, over Arbejdsdirektoratet, over Landsarbejdsnævnet, over arbejdsministeren, over Folketingets Finansudvalg og så hele vejen tilbage igen, dér kan man nu lave omfordelingen ude i regionen.

Er det udtryk for en særlig form for centralisme, at ansvaret bliver lagt ud i regionen i stedet for, at vi skal have det helt ind i Folketingets Finansudvalg? Det har jeg meget svært ved at forstå. Det har jeg meget svært ved at se.

Derfor har jeg mest lyst til at hæfte mig ved fru Lone Møllers bemærkninger om, at det er fornuftigt, at de tre statslige bevillinger bliver slået sammen til én bevilling. Det mener jeg fru Lone Møller sagde indledningsvis. Derfor blev jeg lidt overrasket over, at fru Lone Møller senere sagde, at § 97 a ikke skulle ophæves. Jeg